

<p>◆ חלקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-עושיין פסים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
לא הותרו פסי ביראות אלא לעולי רגלים בלבד.	רבי יצחק בר אדא:											◊	כ:
לא הותרו פסי ביראות אלא לגבי בהמה בלבד	והתניא:											◊	כ:
מאי בהמה - בהמת עולי רגלים, אבל אדם מטפס ועולה מטפס ויורד.												◊	כ:
איני?												◊	כא:
לא הותרו פסי ביראות אלא לבאר מים חיים בלבד.	והאמר רב יצחק אמר רב יהודה אמר שמואל:											◊	כא:
ואי לבהמה - מה לי חיים מה לי מכונסין?												◊	כא:
בעינן מידי דחוי לאדם.												◊	כא:
לא הותרו פסי ביראות אלא לבהמה בלבד אבל אדם מטפס ועולה מטפס ויורד ואם היו רחבין אפילו לאדם נמי. ולא ימלא אדם מים ויתן לפני בהמתו אבל ממלא הוא ושוּפך לפני בהמה ושותה מאיליה.	גופא:											◊	כא:
אם כן מה הועילו פסי ביראות?	מתקיף לה רב ענן:											◊	כא:
מה הועילו? למלאות מהן												◊	כא:
אלא: מה הועיל ראשה רובה של פרה?												◊	כא:
הכא במאי עסקינן - באיכוס העומד ברשות הרבים, גבוה עשרה ורוחב ארבעה וראשו נכנס לבין הפסין וכו'.	אביי:											◊	כא:
אין בורגנין בכבל, ולא פסי ביראות בחוץ לארץ. בורגנין בכבל לא - דשכיחי בידקי, פסי ביראות בחוץ לארץ לא - דלא שכיחי מתיבתא. אבל איפכא עבדינן.	רב ירמיה בר אבא אמר רב:											◊	כא:
אין בורגנין ופסי ביראות, לא בכבל ולא בחוץ לארץ, בורגנין בכבל לא - דשכיחי בידקי, בחוץ לארץ נמי לא - דשכיחי גבבי. פסי ביראות בכבל לא - דשכיחי מיא, בחוץ לארץ נמי לא - דלא שכיחי מתיבתא.	איכא דאמרי אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב:											◊	כא:
אמרי איתו מברנש לבי כנישתא דדניאל דהוה תלתא פרסי בשבתא, אמאי סמכיתו - אבורגנין, הא אמר אבוה דאבוה משמיה דרב אין בורגנין בכבל	רב חסדא למרי בריה דרב הונא בריה דרב ירמיה בר אבא:											◊	כא:
נפק ואחוי ליה הנהו מתוותא, דמבלען בשבעים אמה ושיריים.	[מרי בריה דרב הונא]											◊	כא:
מאי דכתיב (תהלים ק"ט) לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד, דבר זה אמרו דוד ולא פירשו, אמרו איוב ולא פירשו, אמרו יחזקאל ולא פירשו, עד שבא זכריה בן עדו ופירשו.	רב חסדא דריש מרי בר מר:											◊	כא:
אמרו דוד ולא פירשו, - דכתיב לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד												◊	כא:
אמרו איוב ולא פירשו - דכתיב (איוב י"א) ארכה מארץ מדה ורחבה מני ים												◊	כא:
אמרו יחזקאל ולא פירשו - דכתיב (יחזקאל ב') ויפרש אותה לפני והיא כתובה פנים ואחור וכתוב אליה קינים והגה והי.												◊	כא:
קינים - זו פורענותן של צדיקים בעולם הזה, וכן הוא אומר (יחזקאל ל"ב) קינה היא וקוננוה. והגה - זו מתן שכרן של צדיקים לעתיד לבא, וכן הוא אומר (תהלים צ"ב) עלי הגיון בכנור. והי - זו היא פורענותן של רשעים לעתיד לבא, וכן הוא אומר (יחזקאל ז') הוה על הוה תבוא.												◊	כא:
עד שבא זכריה בן עדו ופירשו - דכתיב (זכריה ה') ויאמר אלי מה אתה ראה ואמר אני ראה מגלה עפה ארכה עשרים באמה ורחבה עשר באמה. וכי פשטת לה היא לה עשרין בעשרין, וכתוב היא כתובה פנים ואחור. וכי קלפת לה כמה היא לה - ארבעין בעשרין, וכתוב (ישעיהו מ') מי מדד בשעלו מים ושמים בזרת תכן וגו'. נמצא כל העולם כולו אחד משלשת אלפים ומאתים בתורה.												◊	כא:
מאי דכתיב (ירמיהו כ"ד) והנה שני דודאי תאנים מועדים לפני היכל ה' הדוד אחד תאנים טבות מאד כתאני הבכרות והדוד אחד תאנים רעות מאד אשר לא תאכלנה מרע. תאנים הטובות - אלו צדיקים גמורים, תאנים הרעות - אלו רשעים גמורים. ושמן תאמר אבד סכרם ובטל סיכומם - תלמוד לומר (שיר השירים ז') הדודאים נתנו ריח, אלו ואלו עתידין שיתנו ריח.	ואמר רב חסדא, דריש מרי בר מר:											◊	כא:
מאי דכתיב הדודאים נתנו ריח - אלו בחורי ישראל שלא טעמו טעם חטא. ועל פתחינו כל מגדים - אלו בנות ישראל שמגידות פתחיהן לבעליהן.	דרש רבא:											◊	כא:
לשון אחר: שאוגדות פתחיהן לבעליהן.												◊	כא:

disputants-חולקים ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

עירובין-עושין פסים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
חדשים גם ישנים דודי צפנתי לך - אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, הרבה גזירות גזרתני על עצמי יותר ממה שגזרת עלי - וקיימתים.	דב חסדא ליהווא מוח בן דהוה קא מסדר אנדתא											■
מי שמיע לך חדשים גם ישנים מהו?	אמר ליה: אמר רב חסדא [רב חסדא]											^
אלו מצות קלות ואלו מצות חמורות.	אמר ליה: אמר רב חסדא [רב חסדא]											!
וכי תורה פעמים פעמים ניתנה?	אלא: הללו מדברי תורה, והללו מדברי סופרים.											!
מאי דכתיב (קהלת י"ב) ויתר מהמה בני הזהר עשות ספרים הרבה וגו'. בני הזהר בדברי סופרים יותר מדברי תורה. שדברי תורה יש בהן עשה ולא תעשה, ודברי סופרים - כל העובר על דברי סופרים חייב מיתה. שמא תאמר אם יש בהן ממש מפני מה לא נכתבו - אמר קרא עשות ספרים הרבה אין קץ.	דרש רבא:											■
(קהלת י"ב) ולהג הרבה יגעת בשר. אמר רב פפא בריה דרב אחא בר אדא משמיה דרב אחא בר עולא: מלמד שכל המלעיג על דברי חכמים נידון בצואה רותחת.	[רב פפא בריה דרב אחא בר אדא משמיה דרב אחא בר עולא]											■
מי כתיב לעג? להג כתיב	מתקיף לה רבא:											?
אלא: כל ההוגה בהן טועם טעם בשר.	[רבא]											!
מעשה ברבי עקיבא שהיה חבוש בבית האסורין, והיה רבי יהושע הגרסי משרתו. בכל יום ויום היו מכניסין לו מים במדה. יום אחד מצאו שומר בית האסורין, אמר לו היום מימך מרובין, שמא להתור בית האסורין אתה צריך שפך חציין, ונתן לו חציין.	תנו רבנן:											○
כשבא אצל רבי עקיבא, אמר לו יהושע, אין אתה יודע שזקן אני וחיי תלוין בחיידך?												○
סה לו כל אותו המאורע												○
אמר לו: תן לי מים שאטול ידי.	[רבי עקיבא]											○
אמר לו: לשתות אין מגיעין ליטול ידיך מגיעין?												○
אמר לו: מה אעשה שהיביים עליהן מיתה, מוטב אמות מיתת עצמי ולא אעבור על דעת חברי.	[רבי עקיבא]											○
אמרו: לא טעם כלום עד שהביא לו מים ונטל ידיו.												○
מה בזקנותו כך - בילדותו על אחת כמה וכמה. ומה בבית האסורין כך - שלא בבית האסורין על אחת כמה וכמה.	כששמעו חכמים בדבר, אמרו:											○
בשעה שתיקן שלמה עירובין ונטילת ידיים, יצתה בת קול ואמרה (משלי כ"ג) בני אם חכם לבך ישמח לבי גם אני, ואומר (משלי כ"ז) חכם בני ושמח לבי ואשיבה חרפי דבר.	רב יהודה אמר שמואל:											■
מאי דכתיב (שיר השירים ז') לכה דודי נצא השדה נלינה בכפרים נשכימה לכרמים נראה אם פרחה הגפן פתח הסמדר הנצו הרמונים שם אתן את דדי לך.	דרש רבא:											■
לכה דודי נצא השדה - אמרה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, אל תדינני כיושבי כרכים שיש בהן גזל ועריות ושבוטת שוא ושבוטת שקר, נצא השדה - בא ואראך תלמידי חכמים שעוסקין בתורה מתוך הדחק.												■
נלינה בכפרים - אל תקרי בכפרים אלא בכופרים - בא ואראך אותם שהשפעת להן טובה והן כפרו בך.												■
נשכימה לכרמים - אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות.												■
נראה אם פרחה הגפן - אלו בעלי מקרא												■
פתח הסמדר - אלו בעלי משנה												■
הנצו הרמונים - אלו בעלי גמרא.												■
שם אתן את דדי לך - אראך כבודי וגודלי, שבה בני ובנותי.												■

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-עושין פסים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאי דכתיב (מלכים א' ד') וידבר שלשת אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף מלמד שאמר שלמה על כל דבר ודבר של תורה שלשת אלפים משל, על כל דבר ודבר של סופרים חמשה ואלף טעמים.	רב המנונא:											◊	כא:
מאי דכתיב (קהלת י"ב) ויתר שהיה קהלת חכם עוד לימד דעת את העם ואון וחקר תיקון משלים הרבה. לימד דעת את העם - דאגמריה בסימני טעמים, ואסברה במאי דדמי ליה.	דרש רבא:											◊	כא:
ואון וחקר תיקון משלים הרבה, אמר עולא אמר רבי אליעזר: בתחילה היתה תורה דומה לכפיפה שאין לה אזנים, עד שבא שלמה ועשה לה אזנים.	[עולא אמר רבי אליעזר]											◊	כא:
קווצותיו תלתלים. אמר רב הסדא אמר מר עוקבא: מלמד שיש לדרוש על כל קוץ וקוץ תילי תילים של הלכות. שחרות כעורב, - במי אתה מוצאן - במי שמשכים ומעריב עליהן לבית המדרש.	[רב הסדא אמר מר עוקבא]											◊	כא:
במי שמשחיר פניו עליהן כעורב.	רבה:											◊	כב:
במי שמשים עצמו אכזרי על בניו ועל בני ביתו כעורב.	רבא:											◊	כב:
כי הא דרב אדא בר מתנא הוה קאזיל לבי רב, אמרה ליה דביתהו: ינוקי דידך מאי אעביד להו?												○	כב:
אמר לה: מי שלימו קורמי באגמא?	רב אדא בר מתנא											○	כב:
(דברים ז) ומשלם לשנאיו אל פניו להאבידו, אמר רבי יהושע בן לוי: אילמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, כביכול אדם שנושא משוי על פניו ומבקש להשליכו ממנו.	[רבי יהושע בן לוי]											■	כב:
לא יאחר לשנאו, אמר רבי אילא: לשונאיו הוא דלא יאחר, אבל יאחר לצדיקים גמורים.	[רבי אילא]											◊	כב:
מאי דכתיב (דברים ז') אשר אנכי מצוך היום לעשותם, היום לעשותם - ולא למחר לעשותם, היום לעשותם - למחר לקבל שכרם.	והיינו דאמר רבי יהושע בן לוי:											■	כב:
מאי דכתיב (שמות ל"ד) אך אפיס? אך אף מבעי ליה אלא: אך אפיס לצדיקים, אך אפיס לרשעים.	רבי חגי ואיתימא רבי שמואל בר נחמני:											■	כב:
רבי יהודה אומר עד בית סאתים וכו'.												■	כב:
בור ופסין קאמר או דילמא בור ולא פסין קאמר? אדם נותן עיניו בבורו, ולא גורין דילמא אתי לטלטולי יותר מבית סאתים בקרפף. או דילמא: אדם נותן עיניו במחיצתו, וגורין דילמא אתי לאיחלופי יותר מבית סאתים בקרפף.	איבעיא להו:											^	כב:
כמה הן מקורבין - כדי ראשה ורובה של פרה, וכמה הן מרוחקין - אפילו כור אפילו כוריים.	תא שמע: [רבנן]											◆	כב:
בית סאתים - מותר, יתר מבית סאתים - אסור.	רבי יהודה:											◆	כב:
אי אתה מודה בדיר וסהר מוקצה וחצר אפילו בית חמשת כורים ובית עשרת כורים שמתור?	אמרו לרבי יהודה:											?	כב:
זו מחיצה, ואלו פסין.	אמר להם: [רבי יהודה]											!	כב:
בור בית סאתים אבית סאתים - מותר, ולא אמרו להרחיק אלא כדי ראשה ורובה של פרה.	רבי שמעון בן אלעזר:											■	כב:
הא מדקאמר רבי שמעון בן אלעזר בור ולא פסין - מכלל דרבי יהודה בור ופסין קאמר												!	כב:
ולא היא, רבי יהודה בור בלא פסין קאמר.												?	כב:
אי הכי היינו דרבי שמעון בן אלעזר												?	כב:
איכא בינייהו אריך וקטין.												!	כב:
כל אור שמשמשו לדירה, כגון דיר וסהר מוקצה וחצר, אפילו בית חמשת כורים ובית עשרת כורים - מותר. וכל דירה שתשמישה לאויר, כגון בורגנין שבשדות, בית סאתים - מותר, יתר מבית סאתים - אסור.	כלל אמר רבי שמעון בן אלעזר:											■	כב:
אם היה דרך רשות הרבים מפסקתן - יסלקנה לצדדין.	רבי יהודה:											◆	כב:
אינו צריך.	חכמים:											◆	כב:
כאן הודיעך כוחן של מחיצות.	רבי יוחנן ורבי אלעזר דאמרי תרוייהו:											■	כב:
כאן - וסבירא ליה												?	כב:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-עושין פסים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ירושלים אילמלא דלתותיה ננעלות בלילה חייבין עליה משום רשות הרבים	והאמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:										◊	כב.
אלא: כאן ולא סבירא ליה.											!	כב.
ורמי דרבי יהודה אדרבי יהודה, ורמי דרבנן אדרבנן.											◊	כב.
מי שהיו לו שני בתים משני צידי רשות הרבים - עושה לו לחי מכאן ולחי מכאן, או קורה מכאן וקורה מכאן ונושא ונותן באמצע.	דתניא: יתר על כן אמר רבי יהודה:										◊	כב.
אין מערבין רשות הרבים בכך.	אמרו לו: [רבנן]										◊	כב.
קשיא דרבי יהודה אדרבי יהודה, קשיא דרבנן אדרבנן											◊	כב.
דרבי יהודה אדרבי יהודה לא קשיא: התם - דאיכא שתי מחיצות מעלייתא, הכא - ליכא שתי מחיצות מעלייתא. דרבנן אדרבנן [נמי] לא קשיא הכא - איכא שם ארבע מחיצות, התם - ליכא שם ארבע מחיצות.											!	כב.
ארץ ישראל אין חייבין עליה משום רשות הרבים.	רבי יצחק בר יוסף אמר רבי יוחנן:										◊	כב.
יתיב רב דימי וקאמר להא שמעתא.	[רב דימי]										o	כב.
מאי טעמא? אילימא משום דמקיף לה סולמא דצור מהך גיסא ומחנתא דגדר מהך גיסא - בבל נמי מקיף לה פרת מהך גיסא ודיגלת מהא גיסא. דכולא עלמא נמי - מקיף אוקיינוס? דילמא מעלות ומורדות קאמרת	אבוי לרב דימי:										◊	כב.
קרקפנא, חזיתיה לרישך בי עמודי כי אמרה רבי יוחנן, להא שמעתא.	אמר ליה: [רב דימי]										o	כב:
מעלות ומורדות שבארץ ישראל אין חייבין עליהן משום רשות הרבים, לפי שאינן כדגלי - מדבר.	איתמר נמי, כ' אהא רבין אמר רבי יוחנן, ואמרי לה										◊	כב:
תל המתלקט עשרה מתוך ארבע, ורבים בוקעין בו, חייבין עליו משום רשות הרבים או אין חייבין עליו? אליבא דרבנן לא תיבעי לך, השתא ומה התם דניחא תשמישתיה, אמרי רבנן לא אתו רבים ומבטלי לה מחיצתא, הכא דלא ניחא תשמישתיה - לא כל שכן. כי תיבעי לך אליבא דרבי יהודה, מאי? התם הוא דניחא תשמישתיה, הכא הוא דלא ניחא תשמישתיה - לא אתו רבים ומבטלי מחיצתא, או דילמא לא שנא?	בעא מיניה רחבה מרבא:										◊	כב:
חייבין.	אמר ליה: [רבא]										!	כב:
ואפילו עולין לו בחבל?	[רחבא]										◊	כב:
אין.	אמר ליה: [רבא]										!	כב:
ואפילו במעלות בית מרון?	[רחבא]										◊	כב:
אין.	אמר ליה: [רבא]										!	כב:
חצר שהרבים נכנסין לה בזו ויוצאין בזו - רשות הרבים לטומאה ורשות היחיד לשבת.	איתיביה:										◊	כב:
מני?											◊	כב:
אילימא רבנן											!	כב:
השתא ומה התם דניחא תשמישתיה אמרי רבנן לא אתו רבים ומבטלי מחיצתא, הכא דלא ניחא תשמישתיה - לא כל שכן, אלא לאו - רבי יהודה היא											◊	כב:
לא, לעולם רבנן, ורשות הרבים לטומאה איצטריכא ליה.											!	כב:
מבואות המפולשות בבורות בשיחין ובמערות רשות היחיד לשבת, ורשות הרבים לטומאה.	תא שמע:										◊	כב:
בבורות סלקא דעתך?											◊	כב:
אלא: לבורות.											◊	כב:
רשות היחיד לשבת ורשות הרבים לטומאה.											◊	כב:

מקרא-key: חלקים-disputants ♦ נקודה מרכזית לסיכום והורה- central point for summary and review ◊ מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment < מעשה-story O מימרא-statement ■ קושיא-challenge ◊ שאלה-question ^ תירוץ-answer ! ראיה-proof ■
--

עירובין-עושין פסים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	קב
מני?										◊	^		כב:
אילמא רבנן										◊	!		כב:
השתא ומה התם דניחא תשמשתיה - אמרי לא אתו רבי ורבנן לה, הכא דלא ניחא תשמשתיה לא כל שכן? אלא לאו רבי יהודה היא										◊	◊		כב:
לא, לעולם רבנן, ורשות הרבים לטומאה איצטריכא ליה.										◊	!		כב:
שבילי בית גילגול וכיוצא בהן רשות היחיד לשבת, ורשות הרבים לטומאה.	תא שמע:									◊	■	◊	כב:
ואיזהו שבילי בית גילגול?										◊	^		כב:
כל שאין העבד יכול ליטול סאה של חיטין וירוץ לפני סרדיוט.	אמרי דבי רבי ינאי:									◊	!		כב:
מני?										◊	^		כב:
אילמא רבנן										◊	!		כב:
השתא ומה התם דניחא תשמשתיה אמרי רבנן לא אתו רבי ורבנן לה ומבטלי לה מחיצתא, הכא דלא ניחא תשמשתיה לא כל שכן? אלא לאו רבי יהודה היא										◊	◊		כב:
שבילי בית גילגול קאמרת - יהושע אוהב ישראל היה, עמד ותיקן להם דרכים וסרטיא. כל היכא דניחא תשמשתיה - מסרה לרבים, כל היכא דלא ניחא תשמשתיה - מסרה ליחיד.	אמר ליה: [רבא]									◊	!		כב:
אחד בור הרבים ובאר הרבים ובאר היחיד עושין להן פסין, אבל לבור היחיד עושין לו מחיצה גבוה עשרה טפחים, דברי רבי עקיבא.	[רבי עקיבא]										■		כב:
אין עושין פסין אלא לבור הרבים בלבד, ולשאר עושין גוריה גבוה עשרה טפחים.	רבי יהודה בן בבא:										■		כב:
הלכה כרבי יהודה בן בבא.	רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:										■	◊	כ.כ.
לא הותרו פסי ביראות אלא לבור מים חיים בלבד.	ואמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:										■	◊	כ.כ.
וצריכא, דאי אשמעינן הלכה כרבי יהודה בן בבא - הוה אמנא דרבי, ואפילו מכונסין. והאי דקתני באר הרבים - לאפוקי מדברי עקיבא. קא משמע לן דלא הותרו פסי ביראות אלא לבור מים חיים. ואי אשמעינן באר מים חיים - הוה אמנא: לא שני דרבי ולא שני דרבי, קא משמע לן: הלכה כרבי יהודה בן בבא.											■	◊	כ.כ.
הגינה והקרפף שהן שבעים אמה ושיריים על שבעים אמה ושיריים, המוקפות גדר גבוה עשרה טפחים - מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא בה שומירה או בית דירה, או שתהא סמוכה לעיר.	ועוד אמר רבי יהודה בן בבא:										■	◊	כ.כ.
אפילו אין בה אלא בור ושיה ומערה מטלטלין בתוכה.	רבי יהודה:										■	◊	כ.כ.
אפילו אין בה אחת מכל אלו מטלטלין בתוכה, ובלבד שיהא בה שבעים אמה ושיריים על שבעים אמה ושיריים.	רבי עקיבא:										■	◊	כ.כ.
אם היתה ארכה יתר על רחבה אפילו אמה אחת - אין מטלטלין בתוכה.	רבי אליעזר:										■	◊	כ.כ.
אפילו ארכה פי שנים ברחבה מטלטלין בתוכה.	רבי יוסי:										■	◊	כ.כ.
ואפילו היא כבית כור.	רבי אלעאי, שמעתי מרבי אלעזר:										■	◊	כ.כ.
אנשי חצר ששכח אחד מהן ולא עירב - ביתו אסור מלהכניס ולהוציא לו, אבל להם מותר.	וכן שמעתי ממנו: [רבי אלעזר]										■		כ.כ.
שיוצאין בערקבלין בפסח, וזורתי על כל תלמידיו ובקשתי לי חבר ולא מצאתי.	וכן שמעתי ממנו: [רבי אלעזר]										■		כ.כ.
מאי תנא דקתני ועוד?											◊		כ.כ.
אילמא משום דתנא ליה חזא לחומרא וקתני אחריתי משום הכי קתני ועוד												!	כ.כ.
והא רבי יהודה דתנא ליה חזא לחומרא וקתני אחריתי, ולא קתני ועוד												◊	כ.כ.
התם אפסקה רבנן, הכא לא אפסקה רבנן.												!	כ.כ.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

עירובין-עושיין פסים		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
וכל היכא דאפסקוה רבנן לא קתני ועוד? והא רבי אליעזר דסוכה, דאפסקוה רבנן וקתני ועוד										◊	בג.
התם במילתיה הוא דאפסקוה, הכא במילתא אחריתי אפסקוה?										◊	בג.
אפילו אין בה אחד מכל אלו מטלטלין בתוכה.	רבי עקיבא:									■	בג. <
רבי עקיבא היינו תנא קמא										◊	בג. :
איכא בינייהו דבר מועט.										!	בג. :
דבר מועט יש על שבעים אמה ושיריים, ולא נתנו חכמים בו שיעור.	דתניא, רבי יהודה:									!	בג. :
וכמה שיעור סאתים - כחצר המשכן.										!	בג. :
מנא הני מילי?										^	בג. :
דאמר קרא (שמות כ"ז) ארך החצר מאה באמה ורחב חמשים בחמשים, אמרה תורה: טול חמשים וסבב חמשים.	רב יהודה:									!	בג. :
פשטיה דקרא במאי כתיב?										^	בג. :
העמד משכן על שפת חמשים, כדי שיהא חמשים אמה לפניו, ועשרים אמה לכל רוח ורוח.	אביי:									!	בג. :
אם היתה ארכה כל.	רבי אליעזר:									■	בג. <
אם היתה ארכה יתר על פי שנים ברחבה אפילו אמה אחת אין מטלטלין בתוכה	והתניא, רבי אליעזר:									◊	בג. :
כי תנן נמי מתניתין יתר על פי שנים ברחבה תנן.	רב ביבי בר אביי:									!	בג. :
אי הכי היינו רבי יוסי										◊	בג. :
איכא בינייהו ריבועא דריבועא רבנן.										!	בג. :
רבי יוסי אומר כל.										■	בג. <
הלכה כרבי יוסי.	איתמר, אמר רב יוסף אמר רב יהודה אמר שמואל:									■	בג. :
הלכה כרבי עקיבא.	רב ביבי אמר רב יהודה אמר שמואל:									■	בג. :
ותרוייהו לקולא.										■	בג. :
וצריכא, דאי אשמעינן הלכה כרבי יוסי - הוה אמינא עד דאיכא שומירה או בית דירה, קא משמע לן הלכה כרבי עקיבא. ואי אשמעינן הלכה כרבי עקיבא - הוה אמינא: דאריך וקטין לא, קא משמע לן הלכה כרבי יוסי.										■	בג. :
קרפף שהוא יותר מבית סאתים שהוקף לדירה, נזרע רובו - הרי הוא כחצר, ומותר.	[תניא]									■	בג. :
נזרע רובו										■	בג. <
לא אמרן אלא יותר מבית סאתים, אבל בית סאתים - מותר.	רב הונא בריה דרב יהושע:									■	בג. :
כמאן - כרבי שמעון										■	בג. :
אחד גגות ואחד חצירות ואחד קרפפות רשות אחת הן לכלים ששבתו בתוך הבית.	דתנן, רבי שמעון									■	בג. :
לרבי שמעון נמי, כיון דנזרע רובו - הוי ההוא מעוטא בטיל ליה לגבי רובה, והוה ליה קרפף יותר מבית סאתים - ואסור.										◊	בג. :

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-עושיין פסים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
הא מיעוטא שרי.	אלא, אי אתמר הכי איתמר											◊	כד.
לא אמרן אלא דלא הוי בית סאתים, אבל בית סאתים - אסור.	רב הונא בריה דרב יהושע:											◊	כד.
כמאן - כרבנן.												◊	כד.
הא מיעוטא - שרי.	ורב ירמיה מדיפתי מתני לקולא:											◊	כד.
לא אמרן אלא בית סאתים, אבל יותר מבית סאתים - אסור	רב הונא בריה דרב יהושע:											◊	כד.
כמאן - כרבי שמעון.												◊	כד.
נטע רובו הרי הוא כחצר ומותר.												◊	כד.
והוא שעשוין אצטבלאות.	רב יהודה אמר אבימי:											◊	כד.
אף על פי שאין עשוין אצטבלאות.	רב נחמן:											◊	כד.
מר יהודה אקלע לבי רב הונא בר יהודה: חזנהו להנהו דלא עבדי אצטבלאות, וקא מטלטלי בגוייהו.												◊	כד.
לא סבר לה מר להא דאבימי?	אמר ליה: [מר יהודה]											◊	כד.
אנא כרב נחמן סבירא לי.	אמר ליה: [רב הונא בר יהודה]											◊	כד.
קרפף יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה, כיצד הוא עושה? פורץ בו פירצה יותר מעשר, וגודרו ומעמידו על עשר, ומותר.	רב נחמן אמר שמואל:											◊	כד.
פרץ אמה וגדר אמה ופרץ אמה וגדרה עד שהשלימו ליותר מעשר מהו?	אביעיא להו:											◊	כד.
כל כלי בעלי בתים שיעורן כרמונים.	א"ל: [רב נחמן] לאו היינו דתנן:											◊	כד.
ניקב כמוציא זית וסתמו, וחזר וניקב כמוציא זית וסתמו עד שהשלימו למוציא רמון מהו?	ובעי חזקיה:											◊	כד.
סנדל שנפסקה אחת מאוזניו ותיקנה - טמא מדרס, נפסקה שניה ותיקנה - טהור מן המדרס, אבל טמא מגע מדרס.	ואמר ליה רבי יוחנן: רבי, שניתה לנו: [חזקיה]											◊	כד.
מאי שנא ראשונה - דהא קיימא שניה, שניה נמי הא קיימא ראשונה?	ואמרת עלה: [חזקיה]											◊	כד.
פנים חדשות באו לכאן.	ואמרת לן עלה: [חזקיה]											◊	כד.
הכא נמי פנים חדשות באו לכאן.	[רבי יוחנן]											◊	כד.
קרי עליה: לית דין בר אינש	[חזקיה]											◊	כד.
כגון דין בר נש	איכא דאמרי: [חזקיה]											◊	כד.
רחבה שאחורי הבתים אין מטלטלין בו אלא בארבע אמות.	רב כהנא:											◊	כד.
אם פתח לו פתח - מותר לטלטל בכלו, פתח מתירו. ולא אמרן אלא שפתח ולבסוף הוקף, אבל הוקף ולבסוף פתח - לא. פתח ולבסוף הוקף	ואמר רב נחמן:											◊	כד.
פשיטא												◊	כד.
לא צריכא, דאית ביה בי דרי. מהו דתימא: אדעתא דבי דרי עבדיה - קא משמע לן.												◊	כד.
קרפף יותר מבית סאתים שהוקף לדירה ונתמלא מים, סבור רבנן למימר כזרעים דמו - ואסור.	[סבור רבנן למימר]											◊	כד.
מים כנטעים דמו, ושרי.	אמר ליה רב אבהו: דרב בריה דרב משרשיא:											◊	כד.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **answer-שאלה-question** ^
ראיה-proof ■ **תירוץ-answer** !

מקרא-key:

עירובין-עושיין פסים		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ		
והוא דחזיין לתשמישתא, אבל לא חזיין לתשמישתא - לא.	אמימר:										■	◊	כד:	
ודחזיין לתשמישתא נמי לא אמרן אלא שאין בעומקו יותר מבית סאתים - אסור.	רב אשי:										■	◊	כד:	
ולאו מילתא היא, מידי דהוה אכריא דפירי.											■	◊	כד:	
ההיא רחבה דהואי בפום נהרא דחד גיסא הוה פתיח למתא, וחד גיסא הוה פתיח לשביל של כרמים, ושביל של כרמים הוה סליק לגודא דנהרא.												○	◊	כד:
היכי נעביד? לעביד ליה מחיצה אגודא דנהרא - אין עושיין מחיצה על גבי מחיצה. ולעביד ליה צורת הפתח אפומא דשביל של כרמים - אתו גמלי שדיין ליה.	אביי:											◊	◊	כד:
לעביד לחי אפיתחא דשביל של כרמים, דמגו דמהניא לשביל של כרמים - מהני נמי לרחבה	אלא אמר אביי:											!	◊	כד:
יאמרו לחי מועיל לשביל של כרמים דעלמא	אמר ליה רבא:											◊	◊	כד:
עבדינן ליה לחי לפיתחא דמתא, דמגו דמהני ליה לחי למתא - מהני נמי לרחבה.	אלא אמר רבא:											!	◊	כד:
הלכך, טלטולי במתא גופה - שרי, טלטולי ברחבה גופה - שרי, ממתא לרחבה ומרחבה למתא - פליגי בה רב אחא ורבינא:												■	◊	כד:
אסר	חד: [רב אחא/רבינא]											■	◊	כד:
שרי.	וחד: [רב אחא/רבינא]											■	◊	כד:
מאן דשרי - דהא ליכא דיורין												■		כה:
ומאן דאסר - זימנין דהוי בה דיורין, ואתי לטלטולי.												■		כה:
קרפף יותר מבית סאתים שלא הוקף לדירה ובא למעטו, מיעטו באילנות - לא הוי מיעוט, בנה בו עמוד גבוה עשרה ורחב ארבעה - הוי מיעוט. פחות משלושה - לא הוי מיעוט.												■	◊	כה:
משלושה ועד ארבעה, רבה אמר: הוי מיעוט	[רבה]											■	◊	כה:
לא הוי מיעוט.	רבא:											■	◊	כה:
הוי מיעוט - דהא נפיק ליה מתורת לבוד.	רבה:											■		כה:
לא הוי מיעוט - כיון דלא הוי מקום ארבעה - לא חשיב.	רבא:											■		כה:
הרחיק מן הכותל ארבעה ועשה מחיצה - הועיל, פחות משלושה - לא הועיל.												■	◊	כה:
משלושה ועד ארבעה, רבה אמר: הועיל	[רבה]											■	◊	כה:
אינו מועיל.	רבא:											■	◊	כה:
הועיל - דהא נפיק ליה מתורת לבוד	רבה:											■		כה:
אינו מועיל, כיון דלא הוי מקום ארבעה - לא חשיב.	רבא:											■		כה:
רב שימי מתני לקולא	[רב שימי]											■	◊	כה:
טח בו טיט ויכול לעמוד בפני עצמו - הוי מיעוט.												■	◊	כה:
אינו יכול לעמוד בפני עצמו, רבה אמר: הוי מיעוט	[רבה]											■	◊	כה:
לא הוי מיעוט.	רבא:											■	◊	כה:
הוי מיעוט השתא מיהא קאי.	רבה:											■		כה:

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת-insertion of an earlier segment Oמעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

עירובין-עושיין פסים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
לא הוי מיעוט, כיון דלא יכול למיקם בפני עצמו - לא כלום הוא.	רבא:										■	
הרחיק מן התל ארבעה ועשה מחיצה - הועיל.											■	◊
פחות משלושה או על שפת התל, רב חסדא ורב המנונא חד אמר: הועיל	חד: [רב חסדא/רב המנונא]										◆	■
וחד אמר: לא הועיל.	וחד: [רב חסדא/רב המנונא]										◆	■
תסתיים דרב חסדא אמר הועיל.											■	◊
העושה מחיצה על גבי מחיצה, אמר רב חסדא: בשבת - הועיל, בנכסי הגר - לא קנה.	דאתמר: [רב חסדא]										◆	■
אף בשבת נמי לא הועיל	רב ששת:										◆	■
תסתיים.											■	
ומודה לי רב ששת שאם עשה מחיצה על התל שהועיל. מאי טעמא - הואיל ובאוויר מחיצות העליונות הוא דר.	רב חסדא:										■	◊
נבלעו מחיצות התחתונות והעליונות קיימות. מהו?	בעי רבה בר בר חנה:										^	◊
למאי?											^	
אי לנכסי הגר											!	◊
היינו דירמיה ביראה											⚡	
האי מאן דשדא ליפתא אפילא דארעא דגר, ואתא ישראל אחרינא רפק בה פורתא - בתרא קני, קמא לא קני. מאי טעמא? בעידנא דשדא - לא קא שבח, כי קא שבחא - ממילא קא משבחא.	דאמר ירמיה ביראה אמר רב יהודה:										⚡	◊
ואלא לענין שבת											!	◊
הוי מחיצה הנעשה בשבת											!	
כל מחיצה הנעשה בשבת, בין בשוגג בין במזיד - שמה מחיצה.	ותניא:										■	!
לא שנו אלא לזרוק, אבל לטלטל - אסור.	לאו איתמר עלה, אמר רב בחמן:										⚡	◊
כי איתמר דרב נחמן - אמזיד איתמר.											!	◊
ההיא איתתא דעבדה מחיצה על גבי מחיצה בנכסי הגר, אתא ההוא גברא רפק בה פורתא.											○	◊
אתא לקמיה דרב נחמן, אוקמה בידיה.	[רב נחמן]										■	○
אתת איהו וקא צווחא קמיה.											○	
אמר לה: מאי איעביד לך, דלא מחזקת כדמחזקי אינשי?	[רב נחמן]										■	○
קרפף בית שלש, וקירה בו בית סאה רבה אמר: אויר קרויו מייתרו	[רבה]										◆	■
איין אויר קרויו מייתרו.	רבי זירא:										◆	■
לימא רבה ורבי זירא בפלוגתא דרב ושמואל קא מפלגי?											⚡	
דאיתמר, אכסדרה בבקעה, רב אמר: מותר לטלטל בכולה	[רב]										◆	⚡
איין מטלטלין אלא בארבע אמות.	שמואל:										◆	⚡

<p>disputants-חולקים</p> <p>◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה-הורה ◊ מובאה של פסיקה קודמת-הורה < insertion of an earlier segment story-מעשה</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>statement-מימרא</p> <p>⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	--

עירובין-עושיין פסים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב
מותר לטלטל בכלה, אמרינן: פי תקרה יורד וסותם.	רב:								■	⚡	◊		כה.
אין מטלטלין אלא בארבע אמות, לא אמרינן פי תקרה יורד וסותם.	שמואל:								■	⚡	◊		כה.
אי דעבידא כי אכסדרה - הכי נמי. הכא במאי עסקינן - דעבדה כי ארוזילא.									!		◊		כה:
ומדינא בקרפף שנפרץ במלואו לחצר, שאסור. מאי טעמא - הואיל ואויר חצר מייתרו.	רבי זירא:								■		◊		כה:
וכי אויר המותר לו אסור?	מתקיף לה רב יוסף:								⚡				כה:
כמאן - כרבי שמעון, לרבי שמעון נמי, הא איכא אויר מקום מחיצות	אמר ליה אביי:								!		◊		כה:
קרפף שנפרץ במלואו לחצר - חצר מותרת וקרפף אסור.	דאמר רב חסדא:								■	!	◊		כה:
חצר מאי טעמא - דאית ליה גיפופי, והא זמנין דמשכחת לה איפכא אלא: משום דאמרינן: זה - אויר מחיצות מייתרו, וזה - אין אויר מחיצות מייתרו.									!		◊		כה:
ההוא בוסתנא דהוה סמיך לגודא דאפדנא נפל אשיתא ברייתא דאפדנא											◊		כה:
ליסמוך אגודא גוויאתא.	סבר רב ביבי למימר:								■		◊		כה:
משום דאתו ממולאי אמריתו מילי מולייאתא? הנך מחיצות, לגאוי - עבידן, לבראי - לא עבידן.	אמר ליה רב פפי:								⚡		◊		כה:
ההיא אבוורנקא דהוה ליה לריש גלותא בבוסתניה											◊		כה:
אמר ליה לרב הונא בר חנינא: ליעביד מר תקנתא, דלמחר נאכול נהמא התם.	[ריש גלותא]										◊		כה:
אזל עבד קנה קנה פחות משלשה.	[רב הונא בר חנינא]								■	◊			כה:
אזל רבא שלפינהו.	[רבא]								◊				כה:
אזל רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע נקטינהו מבתריה.	[רב פפא ורב הונא בריה דרב יהושע]								◊				כו.
עיר חדשה מודדין לה משיבתה, וישנה מחומתה. איוו היא חדשה ואיוו היא ישנה? חדשה - שהוקפה ולבסוף ישבה, ישנה - ישבה ולבסוף הוקפה.	למחר איתיביה רבינא לרבא:								■	⚡	◊		כו.
והאי נמי, כהוקפה ולבסוף ישבה דמי.									⚡				כו.
מחיצות אדרכלין לא שמה מחיצה	רב פפא לרבא והאמר רב אסי:								■	⚡	◊		כו.
אלמא: כיון דלצניעותא עבידא לה - לא הוא מחיצה. הכא נמי כיון דלצניעותא עבידא - לא הוא מחיצה.									⚡				כו.
מחיצה העשויה לנחת - לא שמה מחיצה, דהא רבה בר אבוב מערב לה לכולה מחווא ערסייתא ערסייתא משום פירא דבי תור' והא פירא דבי תורי כמחיצה העשויה לנחת דמיא	ואמר רב הונא בריה דרב יהושע לרבא, והאמר רב הונא:								■	⚡	◊		כו.
קרי עלייהו ריש גלותא: (ירמיהו ד') חכמים המה להרע ולהטיב לא ידעו.	[ריש גלותא]									◊			כו.
ואפילו בית כור.	רבי אלעאי שמעתי מרבי אליעזר:											■	כו.
מתניתין דלא כהנניה.												■	כו.
ואפילו היא ארבעים סאה כאסטרטאי של מלך.	דתניא, הנניה:											■	כו.
ושניהם מקרא אחד דרשו, שנאמר (מלכים ב' כ') ויהי ישעיהו לא יצא (אל) חצר התיכונה. כתיב העיר וקרנין חצר, מאן לאיסטריאי של מלך, שהיו כעירות בינוניות.	רבי יוחנן:											■	כו.
במאי קמפילגי?										⌘			כו.
עירות בינוניות היוין בית כור	מר סבר: [רבי אליעזר]								⚡	!	■	◊	כו.

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והורה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה- key-מקרא-:</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה- proof-ראיה- proof-ראיה- proof-ראיה-</p>
---	--

עירובין-עושיין פסים		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י					
ארבעים סאה הויין.	ומר סבר: [חנניה]									◆	!	■	◇	כו.		
וישעיהו מאי בעי התם?												^		כו.		
מלמד שחלה חזקיה, והלך ישעיהו והושיב ישיבה על פתחו.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:												!	◇	כו.	
מכאן לתלמיד חכם שחלה שמושיבין ישיבה על פתחו.												■		כו.		
ולא מילתא היא, דילמא אתי לאיגרוי ביה שטן.												ז		כו.		
אנשי חצר ששכח אחד ולא עירב - ביתו אסור.	וכן שמעתי הימנו: [רבי אליעזר]													כו.		
ביתו אסור להוציא ולהכניס לו ולהן.	והתנן:												ז	◇	כו.	
לא קשיא הא - רבי אליעזר והא - רבנן, כשתימצי לומר, לדברי רבי אליעזר המבטל רשות חצירו - רשות ביתו ביטל. לרבנן המבטל רשות חצירו - רשות ביתו לא ביטל.	רב הונא בריה דרב יהושע אמר רב ששת:												!	◇	כו.	
פשיטא													ז		כו:	
לא נצרכא אלא לחמשה ששרוין בחצר אחד, ושכח אחד מהן ולא עירב. לדברי רבי אליעזר, כשהוא מבטל רשותו - אין צריך לבטל לכל אחד ואחד.	רחבה אנא ורב הונא בר חנינא תרגימנא:												!	◇	כו:	
חמשה ששרוין בחצר אחד ושכח אחד מהן ולא עירב, כשהוא מבטל רשותו - אין צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד.	כמאן אזלא הא דתניא:												!	■	◇	כו:
כמאן - כרבי אליעזר.													!	!	◇	כו:
רב כהנא מתני הכי.													■	◇	כו:	
חמשה ששרוין בחצר אחד ושכח אחד מהן ולא עירב, כשהוא מבטל רשותו - אינו צריך לבטל רשות לכל אחד ואחד.	רב טביומי מתני הכי: כמאן אזלא הא דתניא:												!	■	◇	כו:
כמאן?													!	■	◇	כו:
כמאן - כרבי אליעזר.	רב הונא בר יהודה אמר רב ששת:												!	■	◇	כו:
לרבי אליעזר, אי אמר לא מבטילנא ולרבנן אי אמר מבטילנא, מאי?	רב פפא לאביי:												!	◇	כו:	
טעמא דרבי אליעזר משום דקסבר: המבטל רשות חצירו - רשות ביתו ביטל, והאי אמר אנא לא מבטילנא. או דילמא: טעמא דרבי אליעזר משום דבית בלא חצר לא עבידי אינשי דדיירי, וכי קאמר לא מבטילנא - לאו כל כמיניה, אף על גב דאמר דירנא - לאו כלום קאמר.													!	◇	כו:	
ולרבנן, אי אמר מבטילנא, מאי טעמא דרבנן? משום דקסברי המבטל רשות חצירו רשות ביתו לא ביטל - והאי אמר מבטילנא. או דילמא: טעמא דרבנן משום דלא עבידי אינשי דמסלק נפשיה לגמרי מבית וחצר, והוי כי אורח לגבייהו. והאי כי אמר מבטילנא, - לאו כל כמיניה													!	◇	כו:	
בין לרבנן בין לרבי אליעזר, כיון דגלי דעתיה - גלי.	אמר ליה: [אביי]												!	◇	כו:	
וכן שמעתי ממנו שיוצאים בערקבלין בפסח.													■	◇	כו:	
מאי ערקבלין?													!	◇	כו:	
אצוותא חרוזיתא.	ריש לקיש:												!	◇	כו:	
הדרן עלך עושיין פסין														◇		

disputants- חולקים- statement

◊ נקודה מרכזית לסיכום והורה- central point for summary and review

◊ מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment

O מעשה- story

^ שאלה- question

! תירוץ- answer

■ ראייה- proof

■ מימרא- statement

◊ קושיא- challenge

◊ מרא - key

Talmud Navigator

עירובין- בכל מערבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
בכל מערבין ומשתתפין - חוץ מן המים ומן המלח.												
והכל ניקח בכסף מעשר - חוץ מן המים ומן המלח.												
הנודר מן המזון - מותר במים ובמלח.												
מערבין לנוזר ביין ולישראל בתרומה.	[ת"ק]											
בחולין.	סומכוס:											
ולכהן בבית הפרס	[ת"ק]											
אפילו בין הקברות. מפני שיכול לחוץ ולילך ולאכול	רבי יהודה:											
אין למידין מן הכללות ואפילו במקום שנאמר בו חוץ.	רבי יוחנן:											
מדקאמר אפילו במקום שנאמר בו חוץ מכלל דלאו הכא קאי												
היכא קאי?					א							
כל מצות עשה שהזמן גרמא אנשים חייבין ונשים פטורות, ושלא הזמן גרמא - אחד נשים ואחד אנשים חייבין.	התם קאי:					!						
וכללא הוא דכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות?						ז						
הרי מצה שמחה והקהל, דמצות עשה שהזמן גרמא הוא - ונשים חייבות.						ז						
וכל מצות עשה שלא הזמן גרמא נשים חייבות?						ז						
הרי תלמוד תורה, פריה ורביה, ופדיון הבן, דמצות עשה שלא הזמן גרמא - ונשים פטורות						ז						
אין למידין מן הכללות, ואפילו במקום שנאמר בו חוץ.	אלא אמר רבי יוחנן:							!				
אף אנן נמי תנינא:	אביי, ואיתימא רבי ירמיה:											
עוד כלל אחר אמרו: כל שנישא על גבי הזב - טמא, וכל שהזב נישא עליו - טהור, חוץ מן הראוי למשכב ומושב והאדם.	[תנינא]											
ותו ליכא? והא איכא מרכב												
האי מרכב היכי דמי?												
אי דיתיב עליה												
היינו מושב												
הא איכא גבא דאוכפא	אנן הכי קאמרין:											
האוכפ טמא מושב, והתפוס טמא מרכב.	דתניא:											
אלא שמע מינה: אין למידין מן הכללות, ואפילו במקום שנאמר בו חוץ.												
אף אנן נמי תנינא:	רבינא ואיתימא רב נחמן:											
בכל מערבין ומשתתפין, חוץ מן המים והמלח.	[תנינא]											
ותו ליכא? והא איכא כמיהדין ופטוריות												

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והורה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה key-מקרא:	statement-מימרא ? קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה
---	---

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	כא
אלא שמע מינה: אין למידין מן הכללות, ואפילו במקום שנאמר בו חוץ.													כז.
הכל ניקח בכסף מעשר כו'.													כז.
רבי אליעזר ורבי יוסי בר חנינא, חד מתני אעירוב וחד מתני אמעשר.													כז.
מתני אעירוב: לא שנו אלא מים בפני עצמו ומלח בפני עצמו, דאין מערבין - אבל במים ומלח מערבין.	חד [ר"א/ר"י בר חנינא]												כז.
מתני אמעשר: לא שנו אלא מים בפני עצמו ומלח בפני עצמו דאין ניקחין, אבל מים ומלח - ניקחין בכסף מעשר.	וחד [ר"א/ר"י בר חנינא]												כז.
מאן דמתני אמעשר - כל שכן אעירוב, ומאן דמתני אעירוב - אבל אמעשר לא.													כז.
מאי טעמא													כז.
פירא בעינן.													כז.
כי אתא רבי יצחק מתני אמעשר.	[רבי יצחק]												כז.
של בית אבא היו לוקחין ציר בכסף מעשר.	מיתבי, העיד רבי יהודה בן גדיש לפני רבי אליעזר:												כז.
שמא לא שמעת אלא כשקרבי דגים מעורבין בהן.	אמר לו: [ר"א]												כז.
ואפילו רבי יהודה בן גדיש לא קאמר אלא בציר, דשומנא דפירא היא - אבל מים ומלח לא.													כז.
לא נצרכה אלא שנתן לתוכן שמן.	רב יוסף:												כז.
ותיפוק ליה משום שמן	אמר ליה אביי:												כז.
לא צריכא שנתן דמי מים ומלח בהבלעה.													כז.
ובהבלעה מי שרי?													כז.
אין													כז.
(דברים י"ד) בבקר - מלמד שלוקחין בקר על גב עורו, ובצאן - מלמד שלוקחין צאן על גב גיזתה, וביין - מלמד שלוקחין יין על גב קנקנו, ובשכר - מלמד שלוקחין תמד משהחמיץ.	והתניא בן בג בג:												כז.
מאן דמתרגם לי בבקר אליבא דבן בג בג - מובילנא מאניה אבתריה לבי מסותא.	רבי יוחנן:												כז.
מאי טעמא?													כז.
כולהו צריכי, לבר מבבקר דלא צריך.													כז.
מאי צריכי?													כז.
דאי כתב רחמנא בבקר, הוה אמינא: בקר הוא דמדובן על גב עורו, משום דגופיה הוא - אבל צאן על גב גיזתה, דלאו גופיה הוא - אימא לא.													כז.
ואי כתב רחמנא בצאן על גב גיזתה - הוה אמינא: משום דמחובר בה, אבל יין על גב קנקנו - אימא לא.													כז.
ואי כתב רחמנא ביין - הוה אמינא: משום דהיינו נטירותיה, אבל תמד משהחמיץ דקיוהא בעלמא הוא - אימא לא, כתב רחמנא שכר.													כז.
ואי כתב רחמנא בשכר - הוה אמינא: מאי שכר - דבילה קעילית, דפירא הוא. אבל יין על גב קנקנו - אימא לא.													כז.
ואי כתב רחמנא יין על גב קנקנו - דהיינו נטירותיה, אבל צאן על גב גיזתה - אימא לא, כתב רחמנא צאן דאפילו על גב גיזתה.													כז.
בבקר למה לי?													כז.

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- **central point for summary and review**
 < מובאה של פסיקה קודמת- **insertion of an earlier segment**
מעשה-story O **! תירוץ-answer** ^ **ראיה-proof** ■

מקרא-key:

Talmud Navigator

עירובין-בכל מערבין	מאן דאמר	כ	ט	ז	ה	ו	י	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	יז	יח	יט	כ			
וכי תימא: אי לא כתב רחמנא בבקר הוה אמינא: צאן על גב עורה - אין, על גב גיזתה - לא, כתב רחמנא בבקר - לאתווי עורו. אייתר ליה צאן לאתווי גיזתה.		ז																												כו:
אי לא כתב רחמנא בקר - לא הוה אמינא צאן על גב עורה אין, על גב גיזתה לא. דאם כן - לכתוב רחמנא בקר דממילא אייתר ליה צאן וכיון דכתב רחמנא צאן, דאפילו על גב גיזתה - בבקר למה לי? השתא צאן על גב גיזתה מיוזבנא, בקר על גב עורו מיבעיא?																														כו:
היינו דקאמר רבי יוחנן: מאן דמתרגם לי בבקר אליבא דבן בג, מובילנא מאניה לבי מסותא.																														כו:
במאי קא מיפלגי רבי יהודה בן גדיש ורבי אליעזר והני תנאי דלקמן?																														כו:
רבי יהודה בן גדיש ורבי אליעזר דרשי רבוי ומיעוטי, והני תנאי דרשי כללי ופרטי.																														כו:
דרשי רבוי ומיעוטי: (דברים י"ד) ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך - ריבה, בבקר ובצאן ובבין ובשכר - מיעט, ובכל אשר תשאלך נפשך - חזר וריבה. ריבה ומיעט וריבה - ריבה הכל.	רבי יהודה בן גדיש ורבי אליעזר:																													כו:
מאי רבי																														כו:
רבי כל מילי																														כו:
ומאי מיעט																														כו:
מיעט ציר	לרבי אליעזר:																													כו:
מיעט מים ומלח.	לרבי יהודה בן גדיש:																													כו:
דרשי כללי ופרטי	והני תנאי																													כו:
ונתתה הכסף בכל אשר תאוה נפשך - כלל, בבקר ובצאן ובבין ובשכר - פרט, ובכל אשר תשאלך נפשך - חזר וכלל. כלל ופרט וכלל - אי אתה דן אלא כעין הפרט מה הפרט מפורש - פרי מפרי וגידולי קרקע, אף כל - פרי מפרי וגידולי קרקע.	[הני תנאי] דתנאי:																													כו:
מה הפרט מפורש - וולד ולדות הארץ, אף כל וולד ולדות הארץ.	ותנאי אידך:																													כו:
מאי בינייהו?																														כו:
דגים איכא בינייהו	אביי:																													כו:
הני דגים גידולי קרקע נינהו.	למאן דאמר: פרי מפרי וגידולי קרקע:																													כו:
דגים ממיא איברו.	למאן דאמר: וולד ולדות הארץ:																													כו:
ומי אמר אביי דגים גידולי קרקע נינהו?																														כו:
אכל פוטיתא - לוקה ארבע, נמלה - לוקה חמש, צירעה - לוקה שש.	והאמר אביי:																													כה:
ואם איתא, פוטיתא נמי לילקי משום השרץ השרץ על הארץ																														כה:
עופות איכא בינייהו.	אלא אמר רבינא:																													כה:
הני נמי גידולי קרקע נינהו.	למאן דאמר: פרי מפרי וגידולי קרקע:																													כה:
הני עופות מן הרקק - נבראו.	למאן דאמר: וולד ולדות הארץ:																													כה:
מאן דמרבי עופות מאי טעמיה, ומאן דממעט עופות מאי טעמיה?																														כה:
כללא בתרא דוקא, פרט וכלל נעשה כלל מוסף על הפרט. ואיתרבו להו כל מילי, ואהני כללא קמא למעוטי כל דלא דמי ליה משני צדדין.	מאן דמרבי עופות קסבר:																													כה:
כללא קמא דוקא, כלל ופרט - ואין בכלל אלא מה שבפרט, הני - אין, מידי אחרינא - לא. ואהני כללא בתרא לרבויי כל דדמי ליה משלשה צדדין.	ומאן דמעט עופות קסבר:																													כה: